

З історії села Люхча...

**... ВУЛИЦЯ
СТЕПАНА
МИЛАНЦЯ**

Першоджерела зазначають, що Люхча розкинулася підковою обабіч річки Случ. І справжня його окраса – це вулиці. Самі назви вулиць уже багато можуть повідати цікавого і захоплюючого: **Садова** (біля саду), **Тиха** (біля дитячого садочка), **Центральна** (протягнулася через все село), **Бічна** (приєдналася до Центральної), **Залізнична** (будинки, що межують поряд з залізничною колією), а це, з поля, видніється **Степана Миланця...**

1987 рік . За школою, аж до самої колгоспної контори, розкинулася, так звана, прилегла ділянка школи. У цей час і зависочів на ній перший будинок сім'ї Радьків (Івана та Євгенії). На цей час у місцевому колгоспі ім.Калініна (пізніше «Нива») працювала молодь – водії і трактористи, бухгалтери і обліковці, доярки і механіки... Щоб залишити їх у селі, затримати на робочих місцях, був організований комсомольсько-молодіжний будівельний кооператив. Керувала ним місцева дівчина, секретар комсомольської організації колгоспу Ніна Камзьол . Голова колгоспу (Микола Токов) всіляко сприяв виділенню коштів з районного бюджету для її членів. І от, молодим спеціалістам-працівникам, були виділені гроші в кредит (по 3000 радянських карбованців) для забудови.

Одночасно почали будівництво сім'ї Позніків, Радьків ,Сосюків, Денисюків . З гумором вони щиро діляться згадками про перші вуличні спільні турботи : *«Новий 1989 рік зустрічали «колгоспним» світлом. Переносками, підпертими пальцями і граблями електропроводи з'єднали від новобудов до колгоспної контори».*

Спочатку вулиця мала назву – **Ентузіастів**. Та коли у серпні 1988 року у гірських ущелинах афганських гір загинув славний земляк Степан Миланець, жителі вулиці і ті , що мали плани під забудову, одноголосно дійшли згоди – нова вулиця у селі буде носити саме його ім'я. До кінця року сесією Люхчанської сільської ради було прийнято рішення про присвоєння. А згодом, посмертно, за мужність і героїзм, орден Червоної Зірки воїну-афганцю було вручено батькам героя – Олені Назарівни та Степану Кириловичу/

1997. Зима. Садиба жителів вулиці – Віктора та Інни Дебеліх..

2019. Осінь. Садиба жителів вулиці – Віктора та Інни Дебеліх..

На вулиці жив і працював знаний не лише в районі і області, а й далеко за їх межами, талановитий керівник лісового господарства – Григорій Трохимович Радько.*

На вулиці проживає і місцевий автор Павло Познік. У творчому доробку Павла Павловича є чимало гуморесок. А також, близько трьох десятків років тому, народилася візитка села – «Люхчаночка». Згодом, також місцевий композитор, Анатолій Мисанець, поклав на слова музику. «Люхчаночку» знає чи не кожен житель села, залюбки включають у плани проведення масових заходів працівники будинку культури і школи.

2019. Вулиця Степана Миланця.

На даний час вулиця нараховує 24 будинки, близько 100 жителів. Час змінюється, змінюється і вулиця. У добротних будинках по – сучасному вмебльовані кімнати, ошатно окультурені прилеглі території. Втішає те, що в багатьох сім'ях збереглися давні хороші традиції прикрашати кімнати вишитими рушниками, домотканими доріжками, народними виробами.

Рідна вулиця – часточка нашого серця. Вона - наша сповідь і турбота, що манить до себе через роки і відстані.

Історія написана спільно з жителями вулиці:

Світланою та Григорієм Радьками,
Ольгою та Павлом Позніками, Євгенією та Іваном Радьками.

* У 2000 році за вагомий внесок у розвиток і підвищення ефективності лісогосподарського виробництва, охорону і відтворення лісових багатств України присвоєно звання «Відмінник лісового господарства». У цьому ж році, за його підтримки та клопотання, вулицю було заасфальтовано.

Як добра пам'ять про земляка, як вічний спомин про хороші справи, що закарбувалися в історію села, рішенням сесії сільської ради присвоєно назву провулка та відкрита меморіальна дошка імені Григорія Радька. Двохсотметровий відрізок і 400 кв. метрів майданчика біля Свято-Михайлівського храму покрилися асфальтом. Урочисте відкриття пройшло 20 вересня 2008 року.